

Bratříčku můj milý,
komus mě poručil?

Komuž by inšemu?
Bohu nejmilšemu,

Panence Mariji
pod ochranu její.

Do domu běžela,
na roh stola sedla,
žalostně plakala.

Strůj sa, dcero, s nami,
maš byé našum pani;

na svécēs něbyla,
matka cě předała.

Počkejcěž, panove,
až ze dvora přijdu,

vašum paňum budu.

Na krchov běžela,
na sestřin hrůb padla,
žalostně plakala.

Sestřičko rozmila,
komus mě něchala?

Komuž by inšemu,
Bohu nejmilšemu,

Panence Mariji
pod ochranu její.

Sestřičko rozmila,
matka mě předała,
djablam poručila.

Přijeli panove,
černi zemanove,

šaty majum kněžske,
klobučky hetmanske
a kopyta konske.

Mam ja sa strojici,
paňum jejich byci.

Dzi, sestřičko, domů,
zavolaj slepice
a daj jim pšenice.

Volala slepice,
dala jim pšenice.

Kohot sa nadziubal,
libezně zazpival

a djabli pekelní,
ci sa v zem přepadli.

14. POSMRTNÉ SEZDÁNÍ

2337. (*Nápěv 10 [32]*)

Od Opavy

Štyry mile za Opolem
milovali se dva spolem,
tak se spolem milovali,
až i sobě slubu dali.

O, Marjanko, srdce moje,
něviš-li ty, co sem ja je?
Jach řemesla šlosarskeho,
už sem zkusil světa mnoho.

Ešče jednu povandruju
a tobě tu přikazuju,
bys se mi pěkně chovala,
žadnemu něslubovala.¹⁾

A ja tež tobě, Janičku,
za to ti davam ručičku,
abys se mi pěkně choval,
jinšich panen němiloval.

Jak do světa zavandroval,
Marjance se něvracoval;
nemoc našho Bůh dopustil,
až i duši svu vypustil.

Marjanka dycky čekala,
nic ineho něděla,
jen věnečky uvijala,
Janičkovi schovávala.

Ach, Božečku, Božečku můj,
kaj tež je ten Janiček můj?
Vrať se, Janičku, můj milý,
jsi-li mrtvy lebo živý.

A ve štvrtek nočním časem
přijechal Janiček s vozem
a zaklepal na okenko:
Spíš-li ty, ma Marjanko.²⁾

Marjanka hned stanula,
okenko mu odevřela:
Vitaj, vitaj, můj Janičku,
dam ti věnek na hlavičku.

Marjanko, srdce moje,
mily tvůj pro tebe jedě,
sedni sobě na voziček,
poveze nas můj koniček.

Na vozeček sobě sedla,
se svym milym pryč jechala:
Budť s Bohem, ma matičko,
jak mě boli me srdečko!

Dy ujeli drahy malo,
s oblaků na ňu volalo:
Cos, Marjanko, učinila,
žes s umrlym pojechala?

Jak přijeli na půl drahy,
upad ji střeviček z nohy:
Staň, Janičku, staň můj drahy,
upad mi střeviček z nohy.

Co to slovo promluvila,
to tři sta mil ujechala.
Přijechali na krchovek,
tam byl murovany domek.

Něch, mila, konička běžet,
budeme tu spolem ležet.
Ona venku a un v hrobě
i po smrti přeju sobě.

A když bylo na svitani,
šel rector zvonit klekani,
spatřil tam jednu osobu,
klečela na novem hrobu.

Zajdi ty nam pro faraře,
co ty ruky štolu važe.
Farař počně zaklinati,
ona něchce uhybati.

Němohli jich rozvazati,
museli jim slubu dati,
ona venku a un v hrobě
i po smrti přali sobě.³⁾